

Piet RAES

Filosoof

Een diploma filosofie zowel als sociaalculturele antropologie op zak, werkte Piet RAES vijf jaar op het Vlaams Secretariaat van het Katholiek onderwijs (VSKO). Vandaag is hij coördinator bij CCV, partner in christelijk vormingswerk, in het bisdom Gent. Recentelijk publiceerde hij zijn inzichten over geloof en onderwijs in een bundel brieven aan leerkrachten. Op zoek naar wat nu juist het christelijke verschil maakt.

‘Wie zich aan Christus hecht, kijkt van binnenuit naar de realiteit’

Nicole LEHOUCQ

We ontmoeten Piet RAES op de dag waarop hij 38 wordt. Hij is bezig aan een ronde door het bisdom Gent, waar hij op streekstudiedagen voor vrijgestelden spreekt over de vreugde van het christen-zijn. Vorming geven verdiept zijn geloof, zegt hij. Een gebedstekst aan de muur in zijn bureau herinnert hem aan de verleiding van de hoogmoed die daarbij op de loer ligt, namelijk om meer te gaan geloven in eigen mooie woorden dan in God zelf.

–U komt uit een katholiek nest?

Ik groeide op in een katholiek gezin in Kuurne. Mijn moeder is nog steeds actief als vormselcatechiste en mijn vader is diaken, al liet hij zich pas wijden nadat mijn zus en ik al het huis uit waren. Ik was misdienaar, maar zoals iedere jonge, kritische geest had ik het op mijn vijftiende wel gehad met de Kerk. Toch keerde ik er enkele jaren later in mijn eentje naar terug. Ik werd aangesproken door de rustige en ingetogen manier waarop een priester in een naburige parochie – intussen een vriend – liturgie vierde. Nog steeds wekken mensen die in staat zijn zich toegewijd aan iets te hechten wat hen vreugde geeft, mijn interesse.

–Tijdens zo'n viering, zo beschrijft u in uw boek 'De weg is naar u gekomen', voelde u zich persoonlijk aangesproken?

Een zin uit de Schrift bleef hangen. En plotseling was daar een andere vraag, geen die ik aan mezelf stelde om die zin rationeel te begrijpen, ook geen mystieke ervaring of vervoering. Wel een vraag naar wat mijn antwoord was op die zin. Of ik het aandurfde 'ja' te zeggen op Gods uitnodiging? Wat op dat moment niet zo spectaculair leek, bleek achteraf beslissend in mijn leven. Ik koos zelf voor het geloof dat ik van mijn ouders meekreeg.

–U bent gehuwd en vader van drie zonen. Hoe pakt u hun geloofsopvoeding aan?

We laten onze jongens kennismaken met rituelen, brengen hen in contact met gelovigen. De oudste is acht. Ze zijn dus op een leeftijd waarop veel vanzelfsprekend is. De Bijbelverhalen die ik hen vertel, nemen ze op als sponsen. Ze zijn eenvoudig genoeg om die voor zichzelf toe te laten, een idee die ik bij Augustinus vind. Hun onbevangenheid leert me veel. Als ouder zou ik het doodjammer vinden hen de vreugde te onthouden van hen te laten delen in wat

Piet Raes: „In hun onbevangenheid zijn mijn kinderen mijn leermeesters in het geloof.” © Kristof Ghyselinck

ik mooi vind, in wat mij vreugde schenkt. Wat niet wil zeggen dat zij het ook mooi moeten vinden. Het is hun goed recht om er later afstand van te nemen. Maar dat kun je pas van iets, waar iemand anders jou eerst dichtbij bracht.

„Als christen probeer ik dicht bij Jezus te zijn. Van nature drijf ik vaak van Hem weg. Ik moet me voortdurend bekeren”

–Afstand en nabijheid, ervaringen van een christen?

Als christen probeer ik dicht bij Jezus te zijn. Angstig en onrustig van nature, drijf ik vaak weg van Hem. Ik gebruik graag het beeld van de redder aan zee, wiens toeter me terugroept, als ik me te ver verwijder. Het gebed en de eucharistieviering functioneren voor mij als die toeter. Het christendom is een bekeringsgodsdienst: ik moet

me voortdurend toewenden naar Jezus en me van iets anders afkeren. Het geloof is ook een wilsuïting: ik hecht me aan Jezus en terzelfder tijd beaam ik die keuze. Daar hebben veel mensen het vandaag moeilijk mee, met het vermogen om zich te hechten aan één persoon.

–Beïnvloedt het geloof uw kijk op de dingen?

Absoluut. Wie zich aan Christus hecht, kijkt van binnenuit en kan veel relativeren. Veel wordt plotseling onbelangrijk: de middelmatige preek waar je je aan ergert, de moeilijkheden die je als catechist ondervindt, de crisis in de Kerk. De problemen worden er niet minder door, je kijkt er alleen anders tegenaan. Dezelfde dingen krijgen een andere glans, waardoor je ze gaat zien zoals ze echt zijn bedoeld. Die idee haal ik bij Augustinus. Het is de metafysische kant van het geloof, die we kwijt zijn. Precies omdat die glans het verdient om beschermd te worden, zet ik me in voor Gods schepping en tegen lijden en onrecht. In de generatie vóór ons werd vooral scherp gesteld op die inzet. Ik heb het meer over de blik die die inzet voor de medemens kleurt. Want als gelovige kijk je ook

anders naar mensen. Je let meer op wat we delen, minder op fouten. Van daaruit tel ik ook mijn zegeningen, ben ik dankbaar om alles wat ik kreeg.

–In uw boek besteedt u veel aandacht aan de werking van de Geest. Hoe belangrijk is die voor u?

Ik vertel in dat boek dat ik, vóór ik aan een les of een vormingsopdracht begin, een schietgebedje richt tot de heilige Geest. Dat kan naïef overkomen, maar is het niet. Van nature heb ik niet de eenvoud om te erkennen dat Gods Geest nodig is, dat zonder de hulp van die Ander, die belangrijker is dan jezelf, je niet ver geraakt in je poging om een goed mens te zijn. Dat ontdekte ook Augustinus: „Ik ben niet beter dan een ander.” Als gelovige mag ik me toevertrouwen aan die Ander, die me eerst liefheeft, zijn hulp vragen als het moeilijk gaat. De Bijbel noemt de Geest ook de Helper.

Piet Raes, *De weg is naar u toe gekomen. Brieven aan leerkrachten over geloof en onderwijs*, Pelckmans, Kalmthout, 2011, 96 blz., 13,50 euro, ISBN 978 90 289 5710 7.